

[Jane Oksen]

drene selv ønsker det, og heller ikke i tilfælde af manglende betaling.

Når man i alle andre af livets forhold skal betale for de ydelser, man får, så er det ganske uforståeligt, at man ikke mener, at forældre har pligt til at betale regningen for pasning af deres børn. Man siger som udgangspunkt, at der ikke foreligger et privatretlig aftaleforhold mellem forældre og socialudvalg. De midler, socialudvalget i dag anvender ved manglende betaling, er nævnt i bistandslovens § 7, stk. 2, hvorefter betalingen kan inddrives efter reglerne om personlige skatter. Vi skal mærke os, at når det gælder restancer til børnepasning, kommer de ofte i sidste række. De personlige skatter kommer som regel i første række, og hvis man kun må trække 15 pct. af lønnen, er der ikke store udsigter til, at den store gæld, mange personer har oparbejdet, nogen sinde bliver betalt.

Der var også den mulighed, at hvis en bistandsmodtager ikke mener at kunne magte betalingen for pasning af deres børn, kunne de vælge at passe børnene selv, mens de ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er desværre blevet sådan, at ministeren ikke mener, der skal lovgives på dette område. Der er sendt henstilling til kommuner om at oprette deltidsinstitutioner, og har jeg forstået ministeren rigtigt, er ministeren også positivt indstillet over for garantiordninger, således at man kan få børnene passet, i det øjeblik man er i stand til at påtage sig et arbejde. Men der er ingen tvivl om, at det ville være lettere for folk at klare betalingen for en halv plads, og derfor havde vi gerne i Fremskridtspartiet set en lovgivning om deltidspladser til børnepasning.

Vi skal også tænke på, at bistandsmodtagere kommer i en meget uheldig situation den dag, de atter kommer i arbejde og der skal inddrives tilgodehavende for børnepasning ved, at der trækkes i lønnen. Det er en meget uheldig start på et nyt arbejde for en bistandsmodtager.

Jeg vil også i forbindelse med dette forslag bede ministeren se på de formentlig utilsigtede virkninger af lovændringen omkring de socialpædagogiske fripladser, som jeg nævnte tidligere i mit indlæg. Jeg finder det overordentlig forargeligt, at børn skal stemples som vanskelige for økonomisk vindings skyld, og forstår slet ikke, at socialrådgivere og sagsbehandlere kan opfordre folk til at søge disse fripladser. Det er synd, hvis vi gør børnene til tabere af denne grund.

Fremskridtspartiet er enig i, at der skal en fornyet undersøgelse til omkring disse restancer. Vi ved, at de var omkring 200 mio. kr. i august 1989; nu er der gået godt et år, og vi synes, det kan være spændende at se, hvor meget restancerne er vokset, for vi tror bestemt, at det er et alvorligt problem også i dag.

Vi finder det i det hele taget betænkeligt, at flere og flere danskere registreres som dårlige betalere, og når vi ved, at der hver måned kommer 9.000 nye personer ind i registrene for dårlige betalere, skal der gøres noget på dette område, og problemet med børnepasningen er selvfølgelig en lille brik i spillet. Hvis man ønsker at ligestille kontanthjælpsmodtagere og dagpengemodtagere og folk på lavtlønsområdet – og det var jo netop hensigten med forslaget – burde der selvfølgelig også være ligestilling, når det gælder inddrivelsen, således at man også kunne trække 15 pct. af kontanthjælpen.

Jeg tror, at nogle forældre med vilje undlader at betale, fordi de ved, man intet gør ved problemerne. Det er for dårligt, og det er ikke særlig solidarisk over for de forældre, der betaler.

En lang række børn bliver udmeldt af institutionerne. De sidste tal, jeg har kunnet finde frem til, er fra november 1989. De viste, at 1.550 børn var udmeldt, og at der var bevilget 6.800 flere socialpædagogiske fripladser. Pludselig bliver 6.800 børn dårligt fungerende, bare for at man kan slippe for betalingen. Jeg synes, at det er et problem, som vi i høj grad bør se på.

Det ville nok også være en god idé, hvis alle institutioner eller dagplejemødre selv opkrævede den månedlige betaling for børnepasningen. Det er lettere at sno sig uden om, når det foregår på et girokort til socialforvaltningen. Det hjælper altid, hvis man konfronteres med sine skyldnere.

Jeg skal ikke bruge tid på at komme ind på alle de undersøgelser, der allerede er foretaget, dem kan man læse sig frem til, men jeg vil gerne opfordre til, at vi i udvalget arbejder alvorligt med disse problemer.

Selvfølgelig skal vi i det danske samfund hjælpe mennesker i nød, men jeg betragter det ikke som en nødsituation, at man undlader at betale for pasning af sine børn.

Vi har meget stigende kontanthjælpsudgifter, nu på ca. 9 mia. kr., og beløbet er fordoblet under Schlüter-regeringen.